

Olvassa el a teljes könyvet az alábbi témában: [10.1787/pens_outlook-2016-en](https://doi.org/10.1787/pens_outlook-2016-en)

OECD nyugdíjkielátások 2016

Összefoglalás magyarul

Az OECD-országok nyugdíjrendszerei még mindig a népesség elöregedése, a pénzügyi és a gazdasági válság, valamint az alacsony növekedés és alacsony kamatok jellemezte gazdasági környezet teremtette kihívások kezelésére koncentrálnak. A Kielátások jelen kiadásában az OECD tovább vizsgálja, hogyan reagálnak a nyugdíjrendszerek a fenti kihívásokra.

A finanszírozott magánnyugdíj-ellátás jellege változóban van, nő a járulékalapú és az egyéni nyugdíjrendszerek jelentősége

A nyugdíjrendszerek előtt álló kihívások olyan reformokhoz vezettek, amelyek megnövelték egyrészt a nyugdíjrendszerek diverzitását az OECD-országokban, másrészt az olyan rendszerek jelentőségét, amelyekben az eszközök a nyugdíjuttatást finanszírozzák – ilyenek különösen a járulékalapú rendszerek, amelyekben a juttatás a felhalmozott eszközök értékéhez kapcsolódik. A járulékalapú nyugdíjrendszereknél világos, egyenes kapcsolat áll fenn a járulékok és a juttatások között, ám ezek a rendszerek hárítják a legtöbb kockázatot (pl. befektetési és élettartam-kockázat) az egyénekre, és nagyobb felelősségvállalásra készítetik őket a nyugdíjtervezés tekintetében.

Ahhoz, hogy megérthessük ezt a változó környezetet és különbséget tudjunk tenni a különféle nyugdíjrendszerek között, fontos megvizsgálnunk a jellemzőiket: hogy kötelezőek-e, hogy miből finanszírozzák a nyugdíjuttatásokat, hogy ki kezeli őket, hogy mi a munkáltató szerepe, hogy milyen kapcsolat van a járulékok és a juttatások között, és hogy ki viseli a kockázatokat.

A Kielátások c. kiadvány a fenti változások politikai kontextusát is figyelembe veszi, mivel úgy találja, hogy azok összhangban vannak az OECD nyugdíjfinanszírozási források diverzifikálásával kapcsolatos fő üzeneteivel. A kiadvány emellett a finanszírozott nyugdíjak kiegészítő szerepét is vizsgálja. A járulékalapú rendszerek növekvő súlya elengedhetlenné teszi szerkezetük javítását az OECD járulékalapú nyugdíjrendszerek megfelelő kialakítására vonatkozó ütemtervének megfelelően. A következőkben ezen politikai irányelvek ismertetése olvasható.

Az OECD-országok zömében adókedvezmény jár a nyugdíj-megtakarítások után

A legtöbb ország adókedvezményt biztosít a nyugdíj-megtakarításokra, hogy így ösztönözze az embereket a nyugdíjas éveikről való gondoskodásra. Ha kiszámoljuk, hogy mennyi adót takarít meg valaki azzal, ha pénzét magánnyugdíj-megtakarításba fekteti, szemben azzal, mintha ugyanazt az összeget más megtakarítási formába fektetné, akkor megállapíthatjuk, hogy a nyugdíj-megtakarítások adóztatása valóban adókedvezményt eredményez. Az adókedvezmények azonban eltérő mértékűek. Az általánytámogatások és kiegészítő hozzájárulások az alacsony jövedelműek számára biztosíthatnak adókedvezményeket, illetve kiegyenlíthetik az adókedvezményeket a jövedelmi skálán. Az adókedvezmények hosszabb távú, ám nem feltétlenül nagyobb összegű megtakarításokra ösztönzik az

embereket. Az egyértelmű, egyszerű adózási szabályok növelhetik az emberek bizalmát és elősegíthetik, hogy nagyobb számban vegyenek részt a magánnyugdíj-rendszerekben, illetve fizessenek be ezekbe.

A politikai döntéshozóknak gondoskodniuk kell arról, hogy a fogyasztók megfelelő pénzügyi tanácsot kapjanak a nyugdíjtervezéshez

Intézkedések szükségesek a pénzügyi tanácsadói érdekellentétek kezelésére, valamint annak biztosítására, hogy a fogyasztók pénzügyi tanácsadásban részesülhessenek az igényeiknek megfelelő nyugdíj-megtakarításokat illetően. Ezek az intézkedések azonban ún. tanácsadási egyenlőtlenséghez vezethetnek, ami azt jelenti, hogy főként az alacsony és közepes nyugdíjvagyonnal rendelkező fogyasztók esetében csökken a tanácsadás elérhetősége és megfizethetősége. A technológiaalapú tanácsadás növelheti a tanácsadás elérhetőségét és megfizethetőségét, és kiküszöbölheti az elfogult, előítéletes tanácsadói viselkedést. A politikai döntéshozóknak azonban szabályozással kell gondoskodniuk a mindenki számára egyenlő szintű fogyasztóvédelemről.

A politikai döntéshozóknak biztosítaniuk kell az életjáradék-termékek fenntarthatóságát és fogyasztók számára való megfelelőségét

Az életjáradék-termékeknek fontos szerepük lehet abban, hogy az emberek csökkenthessék a befektetési és az élettartam-kockázatokat. Ennek ellenére ezek a termékek és a kapcsolódó garanciák is vetnek fel kihívásokat. A konzisztencia hiánya abban a tekintetben, hogy mi tekinthető életjáradék-terméknek, valamint a különböző termékfajták leírására használt nem egységes terminológia felveti az egységes meghatározás szükségességét. Koherens nyugdíj-keretrendszert kell kialakítani, amely lehetőséget ad az életjáradék-termékek bevezetésére és ösztönzi azok igénybe vételét. Az összetettebb termékek azonban előtérbe helyezik a megfelelő pénzügyi tanácsadás és az érthető terméktájékoztatók szükségességét annak biztosítására, hogy a fogyasztók az igényeiknek megfelelő termékeket vásárolhassák meg. A szabályozói keretrendszerben eszközöket kell biztosítani mind a kockázatkezeléshez, mind a kockázatkezelést elősegítő ösztönzők kezeléséhez annak érdekében, hogy az életjáradék-termékeket kínálókat megfelelő kockázatkezelésre ösztönözzék. Az elvekre épülő megközelítések megfelelőbbek a statikus képleteknél, mivel lehetővé teszik a tőkekövetelmények hozzáigazítását a változó termékekhez, ezáltal biztosítják, hogy elegendő tőke álljon rendelkezésre az életjáradék-kötelezettségek finanszírozásához és fenntarthatóságuk garantálásához.

A megfelelően kialakított pénzügyi oktatás növelheti, illetve javíthatja az emberek nyugdíjtervezéshez szükséges pénzügyi ismereteit, attitűdjét és készségeit, valamint elősegítheti a döntéshozatalt

A pénzügyi ismeretek alacsony szintje komoly problémákat vet fel annak fényében, hogy az embereknek egyre nagyobb felelősséget kell vállalniuk a nyugdíjukról való gondoskodásban. Ezért a nyugdíjtervezéshez megfelelő ismereteket biztosító pénzügyi oktatási programokat kell bevezetni, figyelembe véve a nemzeti körülményeket, valamint a különböző nemzeti nyugdíjrendszerek és a pénzügyi környezet sajátosságaiból eredő nyugdíjtervezési problémák mértékét. A kormányoknak és a többi érdekeltnek biztosítaniuk kell, hogy a nyugdíjrendszerekkel, nyugdíjreformokkal és magánnyugdíj-programokkal kapcsolatos információk az emberek számára elérhetők, világosak és ne értelmezhetetlenek legyenek. A költségekre, teljesítményre, szolgáltatásminőségre, befektetés-allokációra és a kockázati szintre vonatkozó információknak összehasonlíthatóknak és szabványosítottoknak kell lenniük. Egy adott személy összes nyugdíjprogramjára vonatkozó információt össze kell vonni, a nyugdíjkimutatásokat pedig kalkulátorokkal/szimulátorokkal kell kiegészíteni az információ maximális kiaknázhatósága érdekében. Nemzeti pénzügyi oktatási stratégiákat kell kialakítani annak biztosítására, hogy az emberek elsajátíthassák az általános pénzügyi készségeket. Emellett a politikai döntéshozóknak még olyan gyakorlati eszközök is a rendelkezésükre állnak, mint például a pénzügyi oktatási igények mátrixa, valamint a nyugdíjtervezési döntéshozatalt segítő eszközök, továbbá egy ellenőrző lista.

Az OECD-országok zöme összehangolja a köztisztviselőkre és a magánszektorban dolgozókra kiterjedő nyugdíjrendszereket

Az OECD-országok felében a köztisztviselők helyettesítési ráta alapján számított várható nyugdíja 20 százalékponttal magasabb a teljes pályafutásra vetítve, mint a magánszektorban dolgozóké. Ezen országok közé tartozik Belgium, Franciaország, Németország és Korea, amelyek külön szektorális nyugdíjrendszereket működtetnek. A nyugdíjrendszereiket az 1990-es évektől összehangoló OECD-országok másik egynegyedében örökölt költségek merülnek fel. Az összes munkavállalóra egyformán kiterjedő, integrált nyugdíj-keretrendszer több dimenzióban is előnyöket eredményezhetne. A méltányosság oldaláról nézve manapság nehéz lenne azzal érvelni, hogy a köztisztviselőket, illetve a közszférában dolgozókat magasabb jövedelemhelyettesítés illeti meg nyugdíjasként, mint a magánszektorban dolgozókat. A hatékonyság oldaláról nézve az egységes nyugdíjrendszerek kezelése jelentős nagyságrendi megtakarításokkal jár, többek között például a járulékbeszedés, a nyilvántartás-kezelés és a juttatások kifizetése terén. Ezen túlmenően a munkaerő mobilitásának szektorok közötti korlátozása (pl. a jogosultság megszerzéséhez szükséges időszak vagy korlátozott hordozhatóság) nem hatékony; hiszen rugalmatlanná teszi az egyéni karriermenedzsmentet, továbbá korlátozza a munkavállalók szektorok közötti változshoz és az új munkalehetőségekhez való alkalmazkodási képességét. Egy általános nyugdíjrendszer megkönnyítené ezeket a választásokat és elősegítené a munkavállalói mobilitást.

© OECD

Ez az összefoglalás nem hivatalos OECD fordítás.

Ez az összefoglalás abban az esetben másolható, ha megemlítsre kerül az OECD szerzői joga és az eredeti kiadvány címe.

A többnyelvű összefoglalások az eredetileg angol ill. francia nyelvű OECD kiadványok kivonatos fordításai.

Az OECD on-line könyvesboltban díjmentesen állnak rendelkezésre: www.oecd.org/bookshop

További információ kérhető a Közügyi és Kommunikációs Igazgatóság Jogi és Fordítási Csoportjától: rights@oecd.org, fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)

2 rue André-Pascal, 75116

Paris, France

Látogasson el honlapunkra: www.oecd.org/rights

Olvassa el a teljes angol nyelvű verziót az OECD online könyvtárában, az OECD iLibrary-n!!

© OECD (2016), *OECD Pensions Outlook 2016*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/pens_outlook-2016-en